

JOSEF BUBENÍK

**PRÓTEOVSKÉ ZÁZNAMY
NEŘÍZENÉ TVORBY II**

14. — 30. ledna 2009

Vernisáž se uskuteční 14/1/2009 v 17 hodin

GALERIE KATAKOMBY

Centrum experimentálního divadla
Zelný trh 9, Brno, Česká republika
www.katakomy.czweb.org

Temný anděl na červeném pozadí, 2008

Každý má svého našeptávače, 2007

Když jsem před časem v prostorách Galerie Katakomy zahajoval svoji výstavu Próteovské záznamy neřízené tvorby, netušil jsem, že zde budu po necelých pěti letech zahajovat výstavu označenou jako druhou část téhož konceptu. I tenkrát mi k jejímu uspořádání pomohla náhoda. Náhoda je totiž výchozím konceptem tohoto – dnes už to můžeme říci – cyklu výstav. A jelikož zde mluvím o konceptu, je nutné začít u jádra věci.

Pravěký umělec zanechal po sobě kromě maleb, rytin (tedy kreseb), soch a dalších objektů, také to, co člověk po sobě zanechává při každé činnosti – spoustu odpadu. Míchal své hlinky a pigmenty v nádobkách, které zbyly společenstvu po hodování – v mělkých lasturkách mlžů, v kloubních jamkách i na ploškách lopatek či jiných ohlodaných kostí. Po použití je odhazoval do temných zákoutí jeskyně, kde je dnes po tisícovkách let nacházíme, opračujeme a vystavujeme v muzeích, aby pak tato veteš sloužila jako důkaz souměřitelnosti úrovně myšlení pravěkého a dnešního člověka.

V první části Próteovských záznamů, ubírala se idea výstavy právě tímto směrem.

I torza snů tvoří detaily jednoho celku, 2007

Víčka od kompotů, pet lahví, různé miskovitě obaly od nejrůznějšího zboží sloužící mi jako paletky pro míchání barev, jsou v jistém okamžiku pozvednuty na úroveň artefaktu, neboť náhodná kombinace tvarů a barev vytváří kompozici a oko, které ji chce vidět, ji vidí. Jedná se o spontánní neřízenou malbu, kdy moment povýšení objektu z paletky na artefakt je posvátným právem autorova rozhodnutí. Právě toto rozhodnutí dává věcem novou kvalitu: skrumáž náhodných tvarů a barev – tedy CHAOS přetváří se označením, pojmenováním v ŘÁD.

Výstava dnešní je oproti té minulé v jistém posunu. Náhoda libovolně kladené barvy zde hraje svou nezastupitelnou úlohu, rovněž tak moment tvorby-rozhodnutí zde má své místo, po něm však následuje v závěrečném stadiu fáze dotvoření, někdy jen pár čárek, jindy je hmoty více.

Od malby k neřízenému výtvaru, povýšení náhodně vzniklého na artefakt a posléze řízeným zásahem do náhodného objektu zpět k malbě. Kruh se uzavřel.

Josef Bubeník, leden 2009

*Naše nevědomí ve struktuře
hlubšího poznání, 2007*

*Tvůj osobní soudce
má také svého kata, 2007*

*Všude tě sleduje tvého
soudce zrak, 2007*

PROTEOVSKÉ ZÁZNAMY NEŘÍZENÉ TVORBY (Recenze výstavy z roku 2004)

Josef Bubeník vystavuje od 13. prosince v Galerii Katakomby, v Centru experimentálního divadla. O této výstavě nelze asi říci, že by představovala autora. Místo obvyklých uměleckých děl – tedy obrazů, grafických listů či objektů, jsou zde vystaveny předměty umělcovy denní potřeby – paletky – víčka od různých obalů, lahvi a kelímků, ve kterých si autor míchal barvy při své výtvarné práci.

Jednotlivé exponáty mají dle mého názoru velmi limitovanou schopnost s návštěvníkem galerie komunikovat. Jejich životní cyklus je jakoby ukončen, zbaven veškerého tajemství a tím bohužel i obsahu. Mají-li jednotlivé exponáty nějaké estetické poslání, je tak důkladně zašifrováno, že i poučenému návštěvníkovi toto snadno uniká.

Tím ovšem nechci říci, že se jedná o výstavu naprosto nezajímavou. Jednou z mých priorit je, na výstavě se bavit. Obvykle se o zábavu postará silný estetický zážitek. V tomto konkrétním případě jde spíš o pocit participace na absurditě. Autor se odvolává na principy neřízené tvorby, ovšem tvorba je proces na jejímž konci by mělo být dílo schopné v někom vyvolat reflexi, dojem, který se dá uchopit buď analyticky nebo pocito-

vě. V obou zmíněných případech ovšem přirozeně a i analýza by měla být podpořena vnímáním do značné míry intuitivním. Pokud nelze předmět uchopit pocitově, ani jej přirozeně analyzovat, nejedná se zřejmě o tvorbu, ale o náhodu.

Píšu-li výše o absenci tajemství, není to tak úplně pravda. Cítím jsem poměrně silné nutkání sejmout instalované artefakty ze stěny a prohlédnout si popis jejich původního určení (na původně lícové straně, která se již před instalací stala stranou rubovou). Právě trojí funkce, nebo chcete-li trojí životní poslání vystavených předmětů, tedy cyklus víčko – paletka – exponát (stále se bráním použít termín umělecké dílo) může způsobit, že začneme o vystavených reáliích přemýšlet.

Pokud se bráním přiznat estetickou hodnotu jednotlivým exponátům, nemohu tento atribut odeprít výstavě jako takové. Josef Bubeník si z nás asi dělá legraci, ale to vůbec nesnižuje atraktivitu této výstavy, která spočívá v tom, že tolerantnímu návštěvníkovi může na pár hodin, (nebo dokonce dnů) zlepšit náladu. A řekl bych že v předvánoční atmosféře, tradičně zaměřené na konzumní sentiment snad ani nic víc nepotřebujeme.

Ivan Pekárek, 17. 12. 2004

<http://www.informacezbrna.cz/clanek.php?id=2241>

Lebka humanoidního jednorozce, 2008

*Příšery z hlubin nevědomí
mají také charakter, 2007*

Na první straně:

Z rozvalin starých dějů, rodí se nové tváře, 2007